

Posudek bakalářské práce:

**Rudolf ZÍKA, *Spolek pro zbudování mostu přes řeku Malši v Doudlebech.***

Filosofická fakulta Jihočeské university v Českých Budějovicích, Ústav archivnictví a pomocných věd historických, České Budějovice 2011, 105 stran.

Spolková činnost je jedním z nejzajímavějších fenoménů druhé poloviny 19. a první poloviny 20. století, který však v celé své šíři rozhodně nebyl a ani nemohl být zpracován. Jeden z mnoha existujících spolků, založený pro zbudování mostu přes řeku Malši v Doudlebech, si za téma své bakalářské práce vybral Rudolf Zíka.

Svou práci rozdělil R. Zíka do celkem devíti kapitol. Zatímco v Úvodu (s. 8 – 10) podal přehled a stručnou charakteristiku zkoumaných pramenů a literatury, další kapitola přináší základní rekapitulaci vývoje spolkové činnosti od počátků až do současnosti (s. 11 – 18). Informativní charakter má i kapitola věnovaná vylíčení historie obce Doudleby (s. 19 – 23). Další kapitoly se již zaměřují přímo na zkoumaný spolek, autor objasňuje příčiny jeho vzniku, sahající ještě do starší historie (s. 24 – 26), dále seznamuje se strukturou spolku, ale i jeho samotným vytvořením a cíli, s právy a povinnostmi členů a také s orgány a funkcionáři, a to na základě stanov z roku 1904 (s. 27 – 33). V rozsáhlé šesté kapitole (s. 34 – 54) je detailně vylíčena činnost spolku ve třech – vhodně vymezených - základních etapách jeho existence, jejímž vyvrcholením i naplněním bylo dokončení stavby samotného mostu v druhém, sice nejkratším, ale i nejefektivnějším období. Kromě stálého úsilí vůdčí osobnosti spolku F. M. Čapka k tomuto úspěchu přispěla i povodeň v roce 1925, především ale státní, zemské i okresní subvence, které tehdy mohly být uděleny a o něž se Doudlebští rozhodli žádat. Autor důkladně popsal jak stavbu mostu, tak i slavnost jeho otevření v srpnu 1929, která představovala pro obec i okolí významnou událost, a následnou kolaudaci, detailně přiblížil i závěrečné roky a ukončení činnosti spolku. Samostatnou pozornost věnoval R. Zíka otázkám financování spolku, resp. jeho činnosti a stavby mostu, přičemž přehledně a srozumitelně představil základní zdroje financí (s. 55 – 58). Stranou nezůstala ani souhrnná charakteristika členské základny (s. 59 – 62), provedená na základě kvantitativní analýzy a doplněná medailony dvou nejdůležitějších členů spolku – již zmíněného F. M. Čapka a také doudlebského sedláka Josefa Burdy-Šejhla. Shrnutí výsledků práce přináší závěr (s. 63 – 64).

V práci R. Zíky nechybějí obvyklé náležitosti – seznam zkratk, pramenů a literatury (včetně dobového tisku) a příloh, připojeny byly i tabulky a grafy doplňující pasáže o financování spolku a členské základně. Z těchto příloh bych chtěla vyzdvihnout seznam míst, v nichž se spolek pokoušel v roce 1905 a 1906 získat dar, přičemž se jedná o úctyhodný

výčet obecních, městských i farních úřadů, místních jednot Národní jednoty pošumavské, soukromých firem či dalších subjektů (zejména statkářů a církevních činitelů spolu se Zemským výborem), a to nejen z blízkých, ale i velmi vzdálených lokalit (např. Česká Třebová, Dvůr Králové, Hradec Králové, Choceň, Litomyšl, Náchod, Trutnov, Žatec, aj. – škoda, že autor nepřipojil i alespoň schematickou mapku); i když se tento způsob ukázal jako neefektivní (s. 56), představuje zajímavý doklad spolkové iniciativy. Bakalářskou práci vhodně doplňují i obrazové přílohy, především názorné snímky Doudleb z ptačí perspektivy, jednoznačně osvětlující význam stavby mostu, a staré fotografie dokumentárního charakteru, ať již zachycují dřívější lávku, stavbu mostu nebo slavnost jeho otevření a hlavní protagonisty spolku (zde by bylo vhodné doplnit v seznamu těchto příloh zdroj, resp. autora), příp. některé dokumenty.

Jak R. Zíka v úvodu uvádí, jedná se o příklad „vesnického“ spolku, kterých zatím nebylo zpracováno mnoho. I když se autor netají „lokálně-patriotickým zájmem“, výsledkem jeho úsilí je objektivně a velmi vyváženě sepsaná práce, která představuje zajímavý příspěvek nejen pro regionální dějiny, ale i pro dějiny spolkové činnosti nebo subvenční politiky v prvním desetiletí republiky. Práce má logicky vystavěnou a jasnou strukturu a je psána čtivě, autorovou slabostí je bohužel pravopis a interpunkce, ale protože vím, jaký problém to pro něho představuje, musím ocenit, že se mu podařilo jej omezit na únosnou míru, která se výrazně neodlišuje od jiných prací tohoto druhu. Z odborného hlediska ovšem nemám výhrady a ráda konstatuji, že bakalářská práce Rudolfa Zíky rozhodně splňuje nároky kladené na tento typ prací, a proto ji ráda doporučuji k obhajobě a navrhuji hodnotit stupněm **v ý b o r n ě**.

V Praze dne 28. ledna 2011

  
Doc. PhDr. Marie Ryantová, CSc.